

PhDr. Lubomír Zaorálek

V Praze, dne 7. dubna 2017

Č. j.: 97470/2017-OPL

ROZHODNUTÍ

Ministr zahraničních věcí, jakožto vedoucí ústředního správního úřadu, příslušný podle ustanovení § 152 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), rozhodl ve věci **rozkladu** proti usnesení Ministerstva zahraničních věcí - Velvyslanectví České republiky v Hanoji č. j. 3573/2016-HANOI-VI ze dne 24. 1. 2017 nezletilého žadatele _____, státní příslušnost Vietnamská socialistická republika, zastoupeného zákonnými zástupci zastoupenými : _____, takto :

Rozkladu proti usnesení Ministerstva zahraničních věcí - Velvyslanectví České republiky v Hanoji č. j. 3573/2016-HANOI-VI ze dne 24. 1. 2017, kterým bylo § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu pro zjevnou bezpředmětnost zastaveno správní řízení, **se** podle ustanovení § 152 odst. 5 písm. a) a podle § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu

vyhovuje, napadené usnesení se zrušuje a věc se vrací Ministerstvu zahraničních věcí České republiky – Velvyslanectví České republiky v Hanoji k novému projednání.

I.

O d ů v o d n ě n í

Ministerstvo zahraničních věcí - Velvyslanectví České republiky v Hanoji (dále jen „ZÚ Hanoj“) obdrželo dne **1. 12. 2016 prostřednictvím datové schránky žádost o povolení k trvalému pobytu** dle ustanovení § 66 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území

České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) spojenou se žádostí o upuštění od povinnosti osobního podání dle ust. § 169 odst. 16 zákona o pobytu cizinců výše jmenovaného nezletilého žadatele. V žádosti žadatel uvedl, že zasílá zastupitelskému úřadu svoji žádost, kterou ve smyslu ust. § 37 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“) ve lhůtě pěti dnů doplní osobním podáním. Pro případ, že by mělo být potvrzení osobního podání žádosti žadateli z jakýchkoliv objektivních důvodů znemožněno nebo by správní orgán odmítl k tomuto osobnímu podání přihlídnout, žádá o prominutí osobní účasti, kterou odůvodňuje zaprvé ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu, za druhé skutečností, že je nezletilým dítětem, za třetí problematickou registrací v systému Visapoint a za čtvrté odkazem na ustanovení správního řádu zakotvujícího zásadu legitimního očekávání a zásadu procesní ekonomie. Žadatelův otec i matka mají na území ČR povolen pobyt.

ZÚ Hanoj zvážil na základě předložených dokumentů a tvrzení konkrétní situaci žadatele a dospěl k závěru, že není dán dostatečný důvod pro vyhovění žádosti o upuštění od povinnosti osobního podání žádosti o povolení k trvalému pobytu. K aplikaci ust. § 37 odst. 4 správního řádu na daný případ ZÚ Hanoj konstatoval, že ust. § 169 odst. 16 zákona o pobytu cizinců představuje *lex specialis* k uvedenému ustanovení správního řádu a jako takové stanoví coby podmínku řádného podání žádosti o povolení k trvalému pobytu osobní přítomnost žadatele, možnost podání učiněného prostředky dálkového přístupu tak logicky nepřichází v tomto případě v úvahu. K systému Visapoint ZÚ Hanoj uvedl, že tento internetový portál zajišťuje rovný přístup na zastupitelský úřad pro všechny žadatele o vízum, registrace je bezplatná. Kromě toho upozornil na skutečnost, že na ZÚ Hanoj existuje od 25. 10. 2016 podání žádosti bez předchozí registrace v systému Visapoint, a to každé úterý a čtvrtek v úředních hodinách určených pro tuto agendu. Konečně k zásadě legitimního očekávání a k zásadě procesní ekonomie ZÚ Hanoj konstatoval, že se těmito při svém rozhodování striktně řídí a rozhoduje tak, aby nevznikaly nedůvodné rozdíly ve skutkově shodných nebo podobných případech a aby žadatelům nevznikaly zbytečné náklady. ZÚ Hanoj vzal v potaz bydliště žadatelky a dospěl k názoru, že dostavit se osobně na zastupitelský úřad pro ni nepředstavuje zásadní problém.

Dne 24. 1. 2017 ZÚ Hanoj vydal **usnesení č. j. 3573/2016-HANOI-VI o zamítnutí žádosti o upuštění od osobního podání a zastavení řízení** pro zjevnou bezpředmětnost dle ustanovení § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu.

II.

Proti tomuto usnesení byl podán **rozklad** dle ustanovení § 152 správního řádu, který byl Ministerstvu zahraničních věcí České republiky (dále jen „MZV ČR“) doručen dne 10. 3. 2017.

Žadatel v **prvním bodě** odůvodnění podaného rozkladu namítá naprostou **nepřezkoumatelnost** vinou formálních nedostatků a nesrozumitelností usnesení. Dle jeho názoru celé usnesení neodpovídá formálním náležitostem stanoveným v ust. § 68 správního řádu, neboť není zřetelné, co je výrokem rozhodnutí a co je odůvodněním. Navíc dle žadatele v napadeném usnesení odůvodnění částečně chybí a zákonné požadavky nesplňuje ani poučení. Žadatel uvádí, že ZÚ Hanoj měl pravděpodobně v úmyslu vydat usnesení o zamítnutí žádosti o upuštění od osobního podání a zastavení řízení, jak vyplývá z názvu napadeného usnesení, avšak výrok usnesení se týká pouze zamítnutí žádosti o upuštění od osobního podání.

Žadatel shledává jako další nedostatek usnesení v tom, že na konec je dle jeho slov „*naprosto nesmyslně vložen (pravděpodobně) další výrok, kterým správní orgán řízení o žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu zastavuje dle § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu*“. V této souvislosti žadatel namítá, že rozhodnutí správních orgánů mají dle ust. § 68 správního řádu jasně stanovenou strukturu, a sice výrokovou část, odůvodnění a poučení účastníků. Na tomto místě žadatel zdůrazňuje, že u výroku o zastavení řízení zcela chybí jakékoliv odůvodnění a odkazuje na text komentáře ke správnímu řádu, který demonstruje zásadnost výrokové části rozhodnutí. Dále konstatuje, že výrok rozhodnutí musí být z důvodu právní jistoty jasný, přesný, srozumitelný a určitý, jak vyplývá z ustálené judikatury krajských soudů, Nejvyššího správního soudu i Ústavního soudu České republiky. Žadatel uzavírá slovy, že „*u napadeného usnesení je nad vší pochybnost zřejmé, že základní atributy, které má výroková část rozhodnutí splňovat, zde nesplňuje*.“ K poučení pak žadatel dodává, že není zřejmé, ke kterému z usnesení se má vztahovat.

Dle jeho názoru lze s ohledem na výše uvedené napadené usnesení považovat jak za **nezákonné**, tak i za **nepřezkoumatelné**. Žadatel uvádí, že popsané formální nedostatky dosahují takové intenzity, že napadené usnesení lze označit za **nicotné** ve smyslu ust. § 77 odst. 2 správního řádu a dává na tomto místě podnět k prohlášení nicotnosti napadeného usnesení dle ust. § 78 odst. 1 správního řádu.

Dále žadatel poukazuje na skutečnost, že v současné době se rozšířený senát Nejvyššího správního soudu zabývá otázkou, zda zastupitelský úřad je vůbec oprávněn vydat rozhodnutí o zastavení řízení nebo zda se jedná o rozpor s ust. § 10 správního řádu, podle něhož jsou správní orgány věcně příslušné jednat a rozhodovat ve věcech, které jim byly svěřeny zákonem nebo na základě zákona, a zásadou enumerativnosti veřejnoprávních pretenzí stanovené v čl. 2 odst. 2 Ústavy České republiky a čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Žadatel pak opětovně vyjadřuje názor, že výrokem usnesení správní orgán rozhoduje meritorně o žádosti o povolení

k dlouhodobému pobytu, k čemuž není oprávněn. Z tohoto důvodu dává podnět k prohlášení nicotnosti usnesení ve smyslu ust. § 77 odst. 1 správního řádu.

Ve **druhém bodě** odůvodnění rozkladu žadatel uvádí, že napadené usnesení je **v rozporu s právními předpisy**, a to konkrétně s ust. § 2 odst. 1, odst. 4, ust. § 3, ust. § 6 odst. 2, ust. § 10, ust. § 37 odst. 4, ust. § 66 odst. 1 písm. g), ust. § 68 a ust. § 76 odst. 1 správního řádu a dále v rozporu s ust. § 87k, ust. § 165 písm. j), ust. § 169 odst. 14, odst. 16, ust. § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců a dále čl. 2 odst. 2, odst. 3 a čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a čl. 2 odst. 3 Ústavy České republiky, čl. 3 odst. 1 a čl. 9 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte.

Žadatel dále uvádí, že pokud by měl dovozovat záměr správního orgánu, „*může být jednou z variant, že správní orgán zamítl žádost o upuštění od osobního podání a správní řízení o žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu zastavil pro zjevnou bezpředmětnost dle § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu.*“ Zároveň na tomto místě konstatuje, že nesouhlasí s odůvodněním zamítnutí žádosti o upuštění od osobního podání a v souvislosti s aplikací **ust. § 37 odst. 4 správního řádu** odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. **9 Aps 6/2010 ze dne 31. 5. 2010**, z něhož dovozuje, že v případě podání žádosti o upuštění od povinnosti osobního podání je postup dle ust. § 37 odst. 4 správního řádu možný. Dále žadatel uvádí, že je-li ustanovení § 169 odst. 16 zákona o pobytu cizinců *lex specialis* vůči ust. § 37 odst. 4 správního řádu, jak uvádí ZÚ Hanoj v napadeném usnesení, potom dle teorie práva není jeho aplikace vyloučena v celém rozsahu, nýbrž se použije tehdy, když upravuje něco nad rámec nebo odlišně od ustanovení generálního. V daném případě to dle žadatele znamená, že možnost zaslání žádosti předem prostřednictvím datové schránky nemůže být vyloučena, pokud je osobní podání coby speciální požadavek vyplývající z ust. § 169 odst. 16 zákona o pobytu cizinců, splněn ve lhůtě pěti dnů tak, jak to vyžaduje správní řád. Žadatel dále konstatuje, že jeho právní zástupce podal kompletní žádost o povolení k dlouhodobému pobytu včetně úředního tiskopisu i originálů příloh ve formě přílohy stížnosti na postup zastupitelského úřadu, čímž byla dle jeho názoru splněna povinnost řádného osobního podání žádosti u věcně a místně příslušného správního orgánu ve smyslu ust. § 169 odst. 16 zákona o pobytu cizinců.

Žadatel rovněž vyjadřuje svůj **nesouhlas s argumentací ZÚ Hanoj** ohledně nevyužití možnosti podání žádosti o udělení krátkodobého schengenského víza a označuje ji ve vztahu k řízení o udělení žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu za bezpředmětné. Dodává, že zákon nestanoví povinnost cizince podat před žádostí o povolení k dlouhodobému pobytu žádost o krátkodobé schengenské vízum, a nelze tedy žadateli přičítat k tíži něco, co není jeho povinností. Toto by bylo v rozporu se zákonem i se zásadou legální licence zakotvenou v čl. 2 odst. 3 Listiny základních práv a svobod.

Dále se žadatel na tomto místě vyjadřuje k systému **Visapoint** v tom smyslu, že je dle jeho názoru naprosto nefunkční a otázkou jeho funkčnosti se zabývá též kancelář Veřejného ochránce práv. Uvádí rovněž, že systém Visapoint je zasažen hackerskými útoky a termíny pro podávání pobytových oprávnění jsou nabízeny na černém trhu. Zdůrazňuje, že z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že registrace v systému Visapoint není podmínkou řádného podání žádosti, ani zahájení správního řízení. Nadto konstatuje, že Městský soud v Praze judikoval, že povinnost registrace v systému Visapoint se vztahuje pouze na žádosti o víza, a nikoliv žádosti o povolení k pobytu, přičemž odkazuje konkrétně na rozsudky Nejvyššího správního soudu č. j. 7 Azs 282/2014 ze dne 30. 4. 2015, č. j. 1 Azs 164/2016 ze dne 20. 7. 2016, č. j. 5 Azs 85/2016 ze dne 3. 6. 2016 a rozsudek Městského soudu v Praze č. j. 8 A 219/2015 ze dne 24. 5. 2016. Žadatel uzavírá, že argumentace ZÚ Hanoj týkající se povinnosti registrace v systému Visapoint za účelem osobního podání žádosti je dle jeho názoru zcela bezpředmětná.

K argumentu, že žadatelům je na ZÚ Hanoj v současné době **umožněno podávání žádostí každé úterý a čtvrtěk bez předchozí registrace v systému Visapoint** žadatel doslova uvádí, že *„to, že jsou oficiálně zřízeny úřední hodiny, kdy lze podávat žádosti o pobytová oprávnění ještě nezajišťuje přístup žadatelů k faktickému podání těchto žádostí“*. Dodává, že jeho právnímu zástupci je z jeho činnosti známo, že existuje mnoho žadatelů, kteří se bezúspěšně snaží o podání žádosti na zastupitelském úřadě bez předchozí registrace v systému Visapoint již od zavedení této možnosti v říjnu 2016, ovšem dosud jim to nebylo fakticky umožněno, a to zejména s ohledem na skutečnost, že v Socialistické republice Vietnam vládne ve velkém měřítku korupce, která se dotýká i zastupitelského úřadu. Nadto žadatel poukazuje na okolnost, že ani existence těchto úředních hodin, ani registrace v systému Visapoint nemá význam pro posouzení žádosti o upuštění od osobního podání.

Dále se žadatel vyjadřuje k argumentaci ZÚ Hanoj týkající se obcházení pravidel registrace, přičemž opakovaně zdůrazňuje, že registrace v systému Visapoint dle jeho názoru není podmínkou zahájení správního řízení o žádosti. V této souvislosti odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Azs 85/2016 ze dne 3. 6. 2016. Na tomto místě označuje postup ZÚ Hanoj dne 31. 10. 2016 za nezákonný a stejně tak je dle jeho soudu nezákonný postup správního orgánu nyní, kdy kvůli svému vlastnímu nezákonnému postupu sankcionuje žadatele. Domnívá se, že správní orgán se vůbec nevypořádal s touto námitkou žadatele v odůvodnění napadeného usnesení, čímž se dopustil postupu v rozporu s ust. § 68 odst. 3 správního řádu. Žadatel vyjadřuje rovněž svůj nesouhlas s argumentací ZÚ Hanoj ohledně legitimního očekávání a zásady procesní ekonomie a konstatuje, že toto je naprosto bez významu pro zákonnost napadeného usnesení. Vzdálenost místa bydliště žadatele od zastupitelského úřadu nepovažuje žadatel za relevantní argument. Dodává, že podání žádosti ve skutečnosti znamená čekat několik měsíců dvakrát týdně půl dne před zastupitelským úřadem, což již představuje značné náklady.

Nadto se dle názoru žadatel správní orgán nijak nevypořádal s návrhy uvedenými v průvodním dopise jeho žádosti o upuštění od povinnosti osobní přítomnosti a toliko stručně rekapituloval jejich výčet, čímž se měl dopustit porušení ust. § 68 odst. 3 správního řádu. Podle jeho stanoviska ZÚ Hanoj také zcela ignoroval mezinárodní závazky České republiky v oblasti ochrany práv dítěte zakotvených v **Úmluvě o právech dítěte**.

Žadatel dále namítá, že ZÚ Hanoj rezignoval na svoji povinnost vyplývající z **ust. § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců**, podle něhož musí správní orgán posuzovat přiměřenost dopadů každého svého rozhodnutí, přičemž má zohlednit zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Neobsahuje-li rozhodnutí správního orgánu žádnou úvahu o přiměřenosti, dopouští se dle názoru žadatele také porušení povinnosti zakotvené v ust. § 3 správního řádu, neboť se nesnaží zjistit skutečný stav věci. Žadatel se domnívá, že v daném případě se ZÚ Hanoj v odůvodnění napadeného rozhodnutí nevypořádal s touto nepřiměřeností, čímž se dopustil jednání v rozporu s ust. § 68 odst. 3 správního řádu.

Žadatel konstatuje, že napadené usnesení je s ohledem na výše uvedené nejen naprosto nesprávné a nezákonné, nýbrž v první řadě **nemělo být** dle jeho názoru **vůbec správním orgánem vydáno**, neboť právní zástupce žadatele osobně podal na zastupitelském úřadu stížnost proti postupu správního orgánu, jejíž přílohou byla samotná žádost o povolení k dlouhodobému pobytu. V této souvislosti odkazuje na judikaturu Městského soudu v Praze a Nejvyššího správního soudu (konkrétně na rozsudky Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Azs 164/2016 ze dne 20. 7. 2016, č. j. 7 Azs 282/2014 ze dne 30. 4. 2015 a rozsudky Městského soudu v Praze č. j. 10 A 12/2016 ze dne 21. 7. 2016 a č. j. 10 A 78/2016 ze dne 21. 7. 2016), z níž dovozuje, že tímto způsobem je zahájeno řízení o žádosti, ačkoliv se jedná o odlišný způsob, než který předpokládá zákon o pobytu cizinců.

Pracovníci ZÚ Hanoj se navíc dle soudu žadatele dopustili **nezákonného zásahu**, když ignorovali sdělení jeho právního zástupce o tom, že se žadatel nachází před budovou zastupitelského úřadu a je připraven kdykoliv osobně potvrdit podání své žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu a odmítli žadatele vpustit na půdu zastupitelského úřadu. Opakovaně na tomto místě žadatel podotýká, že registrace v systému Visapoint není zákonnou podmínkou zahájení řízení, jak dovozuje z judikatury správních soudů, a proto neměl ZÚ Hanoj právo mu neumožnit splnění povinnosti osobního podání jeho žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu. Dále připomíná, že definici osobního podání neobsahuje ani zákon o pobytu cizinců, ani správní

řád. Žadatel se nicméně domnívá, že všechny předpoklady osobního podání své žádosti v daném případě splnil. Domnívá se, že správní orgán neměl v dotčeném případě vůbec rozhodovat o upuštění od osobní přítomnosti, neboť tato byla stejně tak jako zahájení správního řízení o žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu splněna.

Ve **třetím bodě** žadatel namítá v souvislosti s usnesením o zastavení řízení pro zjevnou bezpředmětnost rozpor s ust. § 68 odst. 1 a 3 správního řádu, neboť ustanovení o zastavení řízení naprosto postrádá odůvodnění coby zákonnou náležitost každého rozhodnutí. Dle názoru žadatele je vinou absence takovéto zásadní součásti rozhodnutí omezeno jeho právo se tomuto účinně bránit odvoláním a celé rozhodnutí je dle jeho názoru **nepřezkoumatelné**.

Žadatel vyslovuje svůj nesouhlas se zastavením správního řízení i s důvodem tohoto zastavení. K zastavení řízení pro zjevnou bezpředmětnost ve smyslu ust. **§ 66 odst. 1 písm. g) správního řádu** žadatel uvádí, že tento institut není dle jeho mínění vhodný pro danou situaci. Odkazuje v této souvislosti na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 As 62/2009 ze dne 14. 10. 2010, z něhož dovozuje, že bezpředmětná je taková žádost, kdy rozhodnutí správního orgánu o ní nemá pro žadatele žádný význam.

Žadatel se ztotožňuje s názorem Nejvyššího správního soudu v jeho rozsudku č. j. 6 Azs 242/2014 ze dne 3. 12. 2014, v němž Nejvyšší správní soud judikoval, že v případě nevyhovění žádosti o upuštění od povinnosti osobního podání zastupitelským úřadem se žádost o povolení k pobytu stává jako taková právně nepřípustnou, jelikož nebyly splněny podmínky způsobu jejího podání. Nejvyšší správní soud dále konstatuje, že takovouto žádost by bylo možné odložit podle ust. § 43 odst. 1 písm. a) správního řádu nebo s ním naložit podobně jako s podáním, které nebylo učiněno ve způsobilé formě a nebylo v pětidenní lhůtě potvrzeno dle ust. § 37 odst. 4 správního řádu.

Bez ohledu na tuto argumentaci žadatel namítá, že předně **vůbec nebylo na místě řízení zastavovat**, neboť dle jeho přesvědčení došlo ke splnění povinnosti osobního podání žádosti, a tedy k řádnému zahájení správního řízení o jeho žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu. Správní orgán měl proto dle jeho názoru posoudit podanou žádost, zhodnotit její náležitosti a splnění zákonných podmínek a v případě shledání vad vyzvat k jejich odstranění v souladu s ust. § 45 odst. 2 správního řádu a následně o této žádosti meritorně rozhodnout, resp. postoupit ji se svým stanoviskem k meritornímu rozhodnutí Ministerstvu vnitra České republiky.

III.

Dosavadní průběh řízení o žádosti lze shrnout následovně:

ZÚ Hanoj obdržel žádost o povolení k trvalému pobytu spojenou se žádostí o upuštění od povinnosti osobní přítomnosti prostřednictvím datové schránky. V průvodním dopise se uvádí, že žadatel svoji žádost pro případ nevyhovění žádosti o upuštění od osobní přítomnosti osobně doplní ve lhůtě pěti dnů osobním podáním ve smyslu ust. § 37 odst. 4 správního řádu.

Správní orgán rozhodl o zastavení řízení ve věci pro zjevnou bezpředmětnost dle ust. § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu. K předmětnému rozhodnutí vedla správní orgán zejména absence individualizovaného dostatečně závažného odůvodnění žádosti o upuštění od osobní přítomnosti při podání žádosti dle dikce ust. § 169 odst. 16 zákona o pobytu cizinců.

Uvedené rozhodnutí bylo přijato formou usnesení dle správního řádu.

IV.

K argumentům žadatele v rozkladu se uvádí následující:

Zaprvé, k tvrzení žadatele, že napadené usnesení ZÚ Hanoj je vinou formálního nedostatku nepřezkoumatelné a nezákonné, lze přisvědčit v tom, že výrok o zastavení pro zjevnou bezpředmětnost žádosti dle ust. § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu se jeví jako neodůvodněný. Pravým důvodem zastavení řízení však zůstává (právní) skutečnost, že žádost o prominutí osobního podání byla zamítnuta a v důsledku toho se žádost automaticky stala zjevně (procesně) bezpředmětnou.

Zadruhé, tvrzení žadatele, že nedostatky napadeného usnesení ohledně zákonných náležitostí rozhodnutí, stanovené v § 68 správního řádu, dosahují takové intenzity, že lze usnesení považovat též za nicotné ve smyslu § 77 odst. 2 správního řádu, je třeba uvést, že toto tvrzení je vnitřně rozporné, neboť žadatel ze stejných důvodů tvrdí jak nezákonnost, resp. nepřezkoumatelnost, tak nicotnost rozhodnutí. Jedno však vylučuje druhé. Je-li rozhodnutí nezákonné, resp. nepřezkoumatelné, jedná se stále o správní akt, tj. projev výkonu pravomoci správního orgánu v právním smyslu, kdežto v případě nicotného rozhodnutí se o správní akt nejedná vůbec; jde o tzv. paakt, který není způsobilý vyvolat žádné právní následky. Z těchto důvodů postrádá smysl dovolávat se ze stejných důvodů jak nezákonnosti, resp. nepřezkoumatelnosti, předmětného rozhodnutí, tak jeho nicotnosti. Podle ustálené judikatury správních soudů se případy nicotnosti správních rozhodnutí týkají zcela jiných případů, např. absolutního nedostatku věcné příslušnosti správního orgánu, absolutního nedostatku formy správního aktu (např. ústní vydání aktu v případě, že to zákon nepřipouští, vydání rozhodnutí na základě právního předpisu, který dosud nenabyl účinnosti, resp. byl před vydáním rozhodnutí zrušen, absolutní omyl v osobě adresáta správního aktu nebo skutečnost, že rozhodnutí správního orgánu uložilo povinnost někomu, kdo není osobou v právním slova smyslu a není způsobilý mít práva a povinnosti, nebo vnitřní

rozpornost či nesmyslnost správního aktu (viz např. Josef Vedral, „Správní řád – Komentář II. aktualizované a rozšířené vydání“, BOVA POLYGON, Praha 2012, str. 663).

Zatřetí, s ohledem na výše uvedené není třeba se zabývat ostatními argumenty žadatele.

Závěr

Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí.

Poučení

Proti tomuto rozhodnutí není odvolání přípustné.

